

Napsal uživatel Jiří Václavík
Čtvrtek, 09 Červen 2016 00:00

V pátek 3. června 2016 se v prostorách Hudečkovy galerie v Častolovicích uskutečnila zajímavá beseda na téma Působení malířů otce a syna Hudečkových a sochaře Ladislava Beneše v Častolovicích. Besedu za podpory městyse Častolovice uspořádal Spolek přátel Častolovic. Akce se konala v rámci doprovodného programu rozsáhlé výstavy obrazů a soch s názvem Hudečkovy Častolovice, která od 4.6. do 3.7.2016 probíhá souběžně na několika místech v Častolovicích. S účastníky besedy na výše uvedené téma diskutovali doc. RNDr. Otakar Jelínek, Csc. a jeho sestry paní Libuše Soukupová a paní Marie Hůlová. Role moderátorky se po úvodním slovu předsedy spolku pana Jiřího Václavíka výborně zhostila Mgr. Jana Albrechtová.

Mistra Antonína Hudečka zažili přednášející jen z vyprávění svých rodičů, spoluobčanů a malířových přátel. S jeho synem Jiřím se běžně už potkávali a přátelili, ale asi největší přátelské pouto, jak ze zajímavého a nesmírně procitěného vyprávění následně vyplynulo, pojilo zejména docenta Jelínka se sochařem Ladislavem Benešem, jehož 60. výročí úmrtí si letos připomínáme. Ladislav Beneš toužil být úspěšný jako Michelangelo, řízením osudu zemřel nedoceněn a odvržen.

Ladislav Beneš se narodil na Malé Straně v Praze 24. srpna 1883. Dětství prožil v domě číslo popisné 283, který se nachází v Nerudově ulici. V průběhu dospívání mu na tuberkulózu zemřela sestra, s bratrem se navždy rozloučil během I. světové války. Maminka byla prostá, citově uzavřená a nábožensky založená žena. Pravým opakem byl vždy veselý a humorem překypující otec, provozující na Malé Straně ševcovskou živnost. Ševcem se měl stát i mladý

Napsal uživatel Jiří Václavík
Čtvrtek, 09 Červen 2016 00:00

Ladislav Beneš, ale jeho životní cesta se ubírala jiným směrem. Kreslířského a modelářského nadání talentovaného žáka si totiž záhy všiml učitel výtvarné výchovy, který ho nasměroval na Uměleckoprůmyslovou školu v Praze. Studia začal v roce 1897 u profesorů Celdy Kloučka a Stanislava Suchardy. Ve škole příliš nezhálel, byl nadaným, technicky a řemeslně zručným žákem. Na studia si přivydělával s pražskými štukatéry. V této době pracoval například na figurách budovy pražského Hlaholu, Wilsonova nádraží a Hlávkovy mostu.

Uměleckoprůmyslovou školu ukončil v roce 1904. Po studiích se stal jedním z návštěvníků pověstné Unionky a jeho vzorem se stal francouzský sochař Auguste Rodin. Od roku 1911 byl členem Umělecké besedy. Dveře do tohoto spolku mu otevřel portrét předčasně zemřelé sestry Aničky. Následně získal první veřejnou zakázku v podobě pomníku mistra Jana Husa v Bohušovicích u Terezína.

Za vydělané peníze si pronajal ateliér v Čechově ulici v Praze, kde působil až do roku 1919 a vyrazil na cestu po drážďanských sbírkách. Činnost v Umělecké Besedě mu připadala svazující, a proto přešel do Spolku výtvarných umělců Mánes, jehož členem byl až do roku 1934. V době umělcova kubistického období vznikly plastiky Sv. Antonín (1912), Dívka (1912). V roce 1915 došlo k jeho uměleckému odklonu od kubismu a z jeho ateliéru vzešla Vlastní podobizna (1915). Na zmiňované dílo navázala Smyslnost (1917), Ušlechtilost (1921), Tajemství (1923) a další. Mezi popisnější podobizny lze zařadit Podobiznu V. H. Brunnera (1912), velkého Benešova přítele. Podobizna T. F. Šimona (1913) a Podobizna Josefa Mánesa (1915) jsou založeny na klasické idealizaci. Na jejím rozhraní stojí Podobizna chlapce (1917), kterým není nikdo jiný než syn Antonína Hudečka Jiří, a Podobizna inženýra K. (1921).

V roce 1915 byly utraceny poslední peníze za pomník Mistra Jana Husa, a tak se umělec znovu ocitá v nejistých sociálních podmínkách a navíc mu hrozí odchod do války. V této době se stal denním hostem pražské kavárny Montmartre a začal žít bohémským životem. Byl znamenitým tanečníkem a v tanci nalézal únik od reality a osamění. Po jednom z pozdních nočních návratů, ve chvílích největší únavy, vznikla také již zmiňovaná Vlastní podobizna (1915). Tanec se stal v letech 1915 - 1926 častým motivem pro jeho díla. Vytvořil plastiky tanečnice Olgy V. Gzovské, Dívka a smrt, Diana (1916), Somnambula (1916). Umělcovo sebepoznávání vyjadřovaly plastiky Kráčejiho muže a Torzo (1930). Klasicizujícímu charakteru odpovídala díla Venuše a Podobizna umělcovy ženy (1927). V jeho tvůrčím procesu měla velký význam i kresba.

Umělecký život Ladislava Beneše se vyznačoval rychlým zrání osobnosti, rozpolceností a vnitřním neklidem. Největší význam v jeho díle měly plastiky dušezpytného zájmu. Patřil totiž k umělcům, kteří po celý život svou tvář pro sebepoznání sledovali jako umělecký motiv. S přibývajícimi léty a životními zkušenostmi se začal také zajímat o esoterii, mystiku, konspirační teorie a nauky dálného východu.

Jeho osobní život a samozřejmě i tvorbu zcela zásadně ovlivnilo několik mezníků, a to původ z chudých poměrů, láska k osudové ženě, láska k hudbě, podvody a machinace při vyhodnocování uměleckých soutěží, víra v konspirační teorie, orientální nauky a nespravedlivé odsouzení za údajnou kolaboraci.

Ladislav Beneš toužil být úspěšný jako Michelangelo, řízením osudu zemřel nedoceněn a odvržen.

Napsal uživatel Jiří Václavík
Čtvrtek, 09 Červen 2016 00:00
